

Terror i terrariet

Apropå kackerlackor var jag med om en ganska intressant händelse i en ej namngiven stad i halvmiljonklassen, i ett ej namngivet kommersiellt centrum. Jag var på strövtåg i det ej namngivna centrat och hamnade i en zooaffär. Vi namnger inte det heller av hänsyn till innehavaren, grannarna och kunderna.

Där inne stannade jag vid ett terrarium med några rara grodor och som jag stodo och tittade fick jag syn på en kackerlacka som satt på glasväggen därinne och viftade på antennerna. Det var en fet och välmående kackerlacka bortåt en femton millimeter lång och jag undrade slött om grodor verkligen utfodrades med kackerlackor. Jag tänkte att det skulle kunna bli problem med att hålla dem i bur. Det vet man ju hur lätt en kackerlacka tar sig fram här i världen. Och hur tålig den är och svår att ta död på om den slipper lös. Och hur snabbt den förökar sig.

Knappt hade jag tänkt så långt förrän kackerlackan började knata iväg över glasväggen — "Fascinerande hur ledigt de kan ta sig fram på en så glatt yta", myste jag — gick rakt igenom gaveln på terrariet "Går de genom glas också?" — och träffade där två kompisar som den kom i samspråk med. "Den gick inte genom glaset — den gick bakom glaset, på väggen, så listigt. Listigt? Den är UTE! De är alla tre UTE!! Här går kackerlackor lösa!!!!"

Sen började den elaka lilla anarkisten i mig att fnissa. Och kunde heller inte hålla sig utan gick fram till föreståndaren — en blek och luttrad man. Sa illvilligt "Hörrö du har en kackerlacka lös därborta." "Jaså", sa han och såg ut som om han helst ville gå ett ärende åt andra hållet eller åtminstone vaporisera i ett litet vitt moln. Så samlade han sig och sa "Var?". "Här", sa jag och drog med honom till platsen där de tre satt och språkade. Och berättade om min makalösa upptäckt när den gick genom glaset. "Jaha", sa han och gick tillbaka till disken.

När jag fått mitt lystmäte på otäckheter och var på väg ut, sa jag "Du borde skaffa en ödla att ha lös här på nätterna, de äter kackerlackor". Han tittade på mig med en svag glimt av hopp. "Grodorna äter också kackerlackor." "Men inte om de är i buren och kackerlackorna utanför buren." "Nej det är klart", hans lilla hopp slocknade och jag lämnade honom stående där vid disken. Han såg väl för sin inre syn hur kackerlackorna uppfyllde jorden — och tänk, det gjorde jag med.

CHRISTINA